

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1400. usque ad annum 1415 - Unacum Dissertatione
Præliminari Ad Historiam Sæculi XV.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 90118286

§. 16. Pseduo-Eremita abdicationem Papatus Urbano suadet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66281](#)

tum ejus anno Pius II. Papa sanctarum Virginum Catalogo inscripsit.

Interea Clemens contra æmulum suum, qui ob atrocem quinque Cardinalium cædem plurimorum invidiā incurrerat, indefessum restituendæ pacis studium ostentare conatur, hac via rebus suis ampliora conciliaturus incrementa. Quare consiliis, ac efficacissimis Parisiensis Academiæ monitis morem gerens, ubivis terrarum Legatos, & nuntios suos decernit, qui suo nomine Synodum convocandam esse exponerent, seque illius decisioni plene obtemperaturum sponderent; Urbanus vero parem subjectionem recusavit, quam ob rem magnum Rhodiorum Magistrum a sua obedientia abalienavit.

§. XVI.

*Quidam Pseudo-Eremita abdicationem
Papatus Urbano suadet.*

Circa idem tempus quidam natione Gallus, sumpto Eremitæ habi-

*Gobel. Per-
son Cosmod.
p. 308.* tu Prophetam se simulans, Genuam ad Urbanum tunc temporis ibi degentem pervenit, equo vectus, & quatuor famulis stipatus, se a Deo missum ja&titans, ad Pontificis alloquium intromitti petit. Postera die Urbanum accedit, nigra talari veste indutus, barbae suæ prolixitate, ac externa corporis inclinatione humilem animum præferens, qui se Latinis idiomatis ignarum esse professus, similibus vero lingua vernacula Papam alloquitur: *Domine ad vos venio, ut ob Dei Ecclesiæ unionem vobis annunciem ea, quæ mihi revelatione divina sunt patefacta.* Ego quidem jam annis quindecim contemplationibus vacans in eremo, sanctissimum Patrem, & Dominum Clementem verum summum Pontificem, & Christi Vicarium, vosque pseudopapam esse revelatione divina percepi; quare ob Ecclesiæ Dei pacem, animæque vestræ salutem abrenuntiare papatui dignemini.

Cumque Urbanus ex eo sciscitur: Unde sciret hanc præsentem revela-

revelationem vere a Deo factam esse? nil aliud ad confirmationem sui dicti afferre poterat, quam quod, si imposturæ convinceretur, quævis corporis tormenta subire paratus esset. Dumque plura fabularetur, Pontifex opportune Hypocritam in annulo suo insignem gestare gemmam observavit, dixitque ad eum: *Eremitæ annulos deferre non solent, unde nam ergo tuum acceperisti?* respondit: *Donum est sanctissimi Papæ Clementis.* Urbanus hunc annulum sibi tradi petiit, quem cuidam, qui se necromantiæ gnarum jactitare solebat, consignavit: Fatuum vero Eremitam cum duobus famulis (ceteri enim fuga evaserunt) in carceres conjici iusfit. Hic vero, & familiares ejus seorsim tormentis subacti sunt, & impostor fictam suam revelationem non nisi diabolicam suggestionem fuisse confessus est; quam ob rem certe capit is poenam subiisset, nisi quidam Prælati Galli Urbano addicti intercessissent, cauſſati, timendum esse, ne & Pontificis amici ac fauto-

res poena talionis eadem paterentur in Galliis, novisset enim, hunc Eremitam speciali Regis Franciae favore suffultum, ac nobilitate generis conspicuum esse. Igitur veniam obtinuit, indicta tamen multa, quod ipse barba rasus, finita Summi Pontificis Missa in Ecclesia publice palinodiam caneret, & præter Urbanum nullum verum esse Papam profiteretur. Quo facto carcere solutus, & restituto annulo versus Franciam viam suam consentiente Papa relegit (*).

§. XVII.

Cardinalis Petrus Lucemburgicus.

Niem. l. I.
c. 65.

Firmiori argumento, quam spurii
hujus Eremitæ revelationibus,
Clementis obedientia insignibus mi-
raculis, quæ Deus per famulum suum
Petrum de Lucemburgo Cardinalem
hoc anno operabatur, corroborata
censi

(*) Spandonus ad an. 1386. §. 10. totam hanc
historiam ad fabulas rejicit, cum apud nullum
fide dignum reperiatur auctorem, præter
Krantzium, ex quo eam Gobelinus descripsit.